

nuiile impletite, păpușarii de la Casa de cultură din Cămpina (cu *Pe cai, pe cai, pe cai* de Viorica Huber-Rogoz) au „deconspirat” modalitatea mînuirii păpușilor, fără a stirbi farmecul atmosferei de basm. Instructoarea Cristina Popovici a imprimat spectacolului ritm și cursivitate, legînd scenele prin cîntece inspirate, tinerești.

O explozie de culoare și forme, prin elemente de autentic folclor, ne-au prezentat păpușarii de la cooperativele „Deservirea” și „Mara” din Sighetul Marmației (cu *Pintea Viteazul*, baladă adaptată de Ion Berciu), în care om și păpușă se contopeau într-un tot unitar. Instructorii Alexandru Bilinschi și Ion Berciu au avut buna inspirație de a aduce comentariul muzical „pe viu”, cu o orchestră populară, aducînd reprezentației un plus de autenticitate.

Formația de păpușari de la Căminul cultural din comuna Dumbrava, județul Timiș (care a prezentat, în limba maghiară, piesa *Pișca e de vină*, prelucrare de Mohoray Lorand după o poveste de Benedek Elek), a apelat la o altă soluție tehnică, ce servește bine textul: păpuși de mari dimensiuni, fixate pe capul mînuitorilor, mîinile acestora devenind mîinile vii ale păpușii. Este meri-

tul soților Tereza și Ioan Nagy, instructorii formației, pasionați ai genului, care au, de mulți ani, o activitate meritorie și permanentă.

Tot o formație de tradiție este și cea a Sindicatului Învățămînt din Pitești (cu *Aude, vede, ușurelul vîntului și greul pămîntului* de Dorina Bădescu), cu un spectacol îngrijit, mînuit cu minuție, în care gestul, oricît de mic, este semnificativ, plin de încărcătură dramatică. Finețea și cursivitatea reprezentației se datoresc, în primul rînd, instructoarei Silvia Constantinescu.

S-au remarcat o serie de interpreți individuali, printre care soldatul T. R. Paul Ionescu, cu recitalul său de marionete, precum și cei de la Școala populară de artă din Botoșani (*La grădina zoologică* de Alăcu Popovici), de la Casa de cultură din Mediaș (*Dănilă Prepeleac*, după Ion Creangă), de la Școala populară de artă din Țîrgoviște (*Comoara* de Dumitru Văcariu).

A fost o reușită a mișcării păpușărești de amatori din țara noastră, foarte variată în modalități de expresie artistică, bogată în spectacole atractive, în care pasiunea și talentul s-au remarcat cu prisosință.

Pe urmele laureaților

Teatrul nescris din Măru

Fără să fi fost printre formațiile teatrale codăse ale județului Caraș-Severin, formația teatrală din Măru, sat aparținînd comunei Zăvoai, nu se remarcase totuși prin spectacole de o factură artistică deosebită, care să le impună atenției generale. Numai că artiștii amatori din Măru auziseră de teatrul nescris, de performanțele artistice ale unor formații de acest gen, cea din comuna Șanț a județului Bistrița-Năsăud, de pildă, ajungînd să fie cunoscută și recunoscută nu numai în țară, ci și peste hotare. Iar cei din Măru mai erau și păstrătorii unor datini și obiceiuri tradiționale, menite să asigure perpetuarea calităților morale pentru care era recunoscut satul lor: hărnicia, cîntea, respectul față de muncă, față de oameni.

Pornind de la datinile cu orașii care se practicau aici

din timpuri străvechi, de la obiceiurile lor specifice, unul dintre ele fiind și „Marțea vaselor”, artiștii amatori din Măru s-au hotărît să facă și ei un teatru nescris, în care să aducă pe scenă aceste datini și obiceiuri, valorificînd totodată comorile graiului și costumului popular.

S-a găsit și un adevărat animator de teatru, Nicu Simion, care a dat „tonul” viitorului spectacol, venind să joace pe scena căminului cultural cu întreaga familie.

Soția sa, nana Simion, joacă în „piesa” imaginată de ei rolul soacrei, alt rol e deținut de nora sa și așa mai departe, pînă la cel mai tînăr membru al familiei, nepotul lui Nicu Simion, Ioșim, de numai un an și jumătate.

Cei care dorm mult, uitînd că „cine se scoală de dimineață departe ajunge”, riscă să fie luați „cu ursul”, în vâ-

zul întregului sat, mai ales într-o zi ca Marțea vaselor, cînd totul trebuie să fie primenit, iar casa să strălucească de ordine și curățenie. Colectivitatea sancționează lenea și nepăsarea, e interesată în păstrarea bunului ei renume, de oameni harnici, iar copiii trebuie la rîndul lor învățați de mici cu respectul față de muncă, propriu întregului sat.

Dincolo de aceste cuvinte care s-ar putea spune despre conținutul educativ al spectacolului de teatru nescris din Măru, care a obținut Premiul II în finala Festivalului național „Cîntarea României”, trebuie să subliniem valoarea deosebită a realizării sale artistice, impresionante fiind spontaneitatea replicii improvizate, autenticitatea și naturalețea interpretării.

Exemplul formației de teatru nescris din comuna Șanț a dat roade bune. Nu ne îndoiim că și cel al formației din Măru își va vădi influența pozitivă în celelalte ediții ale Festivalului național „Cîntarea României”.

Victor Parhon